

Pazar Akşamı Otobüste

– Muhammed. A · 15 Aralık 2015

Pazar günleri hep sıkılır yüreğim. Yapayalnız hissederim kendimi. Gevşek bir duygu kapsar tüm vücudumu. Ama yalnızlıktan daha beterdi hissettiğim bu lanet olası duygu. Evet, yalnızlığın daha da ötesi, dışlanmış gibi bir şey, özellikle de gün batımından sonra.

Sanki pazar günleri mahalledekiler bir araya gelip mahallenin bütün kirli ve ağır havasını evimin içine üflüyorlar. Bir türlü de bitmez pazarları. Güneş hiç batmayacak niyetinde gibi doğur pazar sabahları.

“Beni boğmakta olan şu bitmek bilmeyen günün ağır havasından kurtulmalıyım” diye, evden dışarı çıkıp oğlumu ve torunlarımı görmek için otobüs durağına doğru yola koyuldum.

Dışlandığını da düşününce insan, sanki gelip önünden hızla geçip giden otobüsün durmadığını, dolu olduğundan değil belki durakta onu fark eden şoförün bunu bilerek yaptığından dolayı zanneder.

Neyse ki ikinci otobüs beni görmedi ve durakta durdu.

Otobüslere bu yeni takılan ego kart okuyucularından nefret ediyorum. Kartımı üzerine tuttuğumda ille de o alay edici sesiyle “65 yaş” sözünü bağıracaktı.

Utanmaz makine anlamıyor bir kadın ne kadar yaşlı olsa da kimsenin onun kaç yaşta olduğu konusuyla ilgilenmesinden hoşlanmaz. Hele sen bak şu geri zekalı makineye, nasılda benim yaşımla dalga geçiyor. Kesin “65 yaş” sözünden sonra ona uzun bir kahkaha sesini yüklemelerini unutmışlardı.

Kahrolası makine pazar günleri sesini daha da yükseltiyor. Sanki benim pazar günü doğduğumdan haberi varmış.

Aslında ben pazar gününün tuhaf olduğunu doğmadan önce biliyordum. O yüzden pazar günü bana gebe olan annemin sancıları çoğalıp hastaneye kaldırdığında ne yapacağımı iyi biliyordum. Annem ne kadar içeriden itse de ve hemşire kafamdan tutup beni zorla çekip dışarı çıkarmaya çalışsa da iki elimle rahimin duvarından öyle sıkı tutmuştum ki işlerinde başarısız oldular. Ama işler benim düşündüğüm gibi ilerlemedi. Talihimi mahvetmeye kasteden doktor “ Namerdim o canavarı eğer yuvasından dışarı çıkaramazsam ben.” Diye, annemin üzerinde sezaryen ameliyat yaptı.

İşte direnmeme rağmen bir pazar günü akşam saatlerinde ayağımı dünyaya bastırdılar benim. Yani sesini kısıp da onu yavaşça kulağıma fısıldayamaz mıydı yoksa. “ Ay millet, dikkat edin.

Hemen uzak durun Şu yeni binen adamdan” diye, sanki insanlara bulaŐıcı bir hastalığı taŐıyan birisinin bulunduğunu ilan ediyordu.

65 yaŐımın üzerine gelip yetiŐene kadar bu toplum için elimden geleni yapmıŐımdır. İnsanlara hizmet etmekten hiç ekinmedim. Őimdi senini ki gibi geri zekalı bir makine kalkıp benim yaşımla alay mı ediyor?

Aptal herif, söyle bakayım sen halk için ne yapıyorsun? Hadi söyle sana, kart okumaktan baŐka bir iŐe de yarayabiliyor musun peki? Oku, oku.

Aha, anladım. Demek sen de okuyup Şu beyaz koltukta oturan geç gibi adam olmak istiyorsun. Evet onu söylüyorum. Bak oraya. Engelli ve yaŐlılara ait olan koltukta oturup kitap okuyor ya, onu söylüyorum. Bak maŐallah olsun nasılda okuyup adam olmuŐ yavrucum.

Pazar günlerinden nefret ediyorum. Pazar günlerinde ego yaşlı karta sahip olan insanları daha da dıŐlayan adamlardan da nefret ediyorum. Sanırım Şu geç erkek benim adamlardan nefret ettiğimi de anlamıŐtı. O yüzden görünce moralim bozulmasın diye bana bir iyilikte bulundu. Adam olmasına rağmen sevdim onu. Çok düŐünceli bir davranıŐ gösterdi. Bir adam yüzünü görünce sinir olacağımı düŐünmüŐ olmalıydı. Yoksa neden gözü bana sataŐınca hemen kitabını kaldırıp yüzünü kapattı ki?

Bak sana beyinsiz makine, yaşlı kadınlara saygı gstermiyorsan sesini biraz kıs bari. Bırak da baŐını kitap okumakta olan erkeğin omuzuna koyan sevgilisi kız uyusun artık. Neden her yaşlı birisi otobüse bindiğinde hep bağırıp duruyorsun? Kr musun? Kızcağızın tatlı tatlı uyumakta olduğunu görmüyor musun? İki dakika beklemez misin?. Zaten uyuduğu süreç çok uzun sürmüyor. Bir az tahammül et sana. Őimdi bak ben arkaya doğru ilerleyeceğim. Ortadaki boŐ alana gidip cama yaslandığım an kız baŐını erkek arkadaŐının omuzundan kaldıracak. Oğlan da hemen kitabını aŐađı indirecek. Sonra iki muhabbet kuŐu aŐk konuŐmalarını yeniden sürdürecekler ve Şu fani dünyada sevmek dıŐında her Şeyin değersiz olduğunu birbirlerine söyleyecekler.

Yanımda baŐka bir yaşlı kiŐinin olduğunu fark ettim. Őoför her frene bastığında kendisini düŐmekten korusun diye cama yaslanmıŐtı.

“Nasılınsız efendim?” diye, sordu benden. Kafasındaki tüm saçlarının ağardığını görünce onun da ego kartının yaŐlandıđını anladım. Samimi ve hüzünlü ses tonundan yalnız olduğunu sezdim ve birileriyle konuŐmaya ihtiyaç duyuduğu belliydi.

“İyim. Ya siz?” diye, ona karŐılık verdim. Sonra yol boyunca hep sohbete ettik. O kadar konuŐmaya dalmıŐtı ki artık otobsteki kart okuyucu makinenin sinir bozucu sesini bile duymuyordum. O benden nereye gittiğimi sordu, ben de ondan ne iş yaptığını. Onun bir yazar olduğunu anladım. Yazmakla yalnızlığının üstesinden gelebileceğini söyledi. Ona eŐimi seneler önce kaybettiğimi anlattım.

“Peki, nasıl bir Őeyler yazıyorsunuz?” diye, sordum.

“Hayattan. Kendi yaşamımdan. Çevremdeki insanlardan.” Yanıtladı sorumu.

“Peki pazar günlerinden de yazıyor musunuz efendim?” sorduğumda, hiç bir şey düşünmeden hemen tepki gösterdi ve “ Hayır yazmam. Pazarlardan nefret ediyorum.” Diye, cevap verdi. Onunla bu konuda aynı fikirde olduğumu söyledim ve “Anlıyorum efendim. Pazarların ne kadar sıkıcı olduğunu bizim ki gibi yaşlı insanlar iyi anlar. Değil mi? Yalnızlığınızı da onun üstüne eklediğinizde bir pazar gününün akşam saatlerinde her şeyin biteceğini düşüneceksiniz” dedim.

Ona oğlumun hafta içi çalıştığını ve hafta sonlarını da çocukları ve eşiyle vakit geçirdiğini söyledim.

Ardından da “Beni gelip görmeye zamanı kalmıyor artık. Ne yapsın zavallı çocuk? İş, güç ve aile sorumlukları var. O yüzden hep ben giderim onlara” ona dedim.

“Hiç mi gelmezler seni görmeye?” sordu.

“Yok canım. Olur mu öyle şey? Tabii ki de bayram günleri ziyaretime geliyorlar” cevap verdim. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü sezdim. Bir kelime etseydim hemen çocukların yaşlı anne babalarını unuttukları konusunda söz açacağını düşündüm. Pazar günü tek başına kendisi bile insanın canını sıkmaya yeterince güçlüdür. Bir de üstüne üzücü bir konuşmayı eklemek istemedim.

“Pazarlardan nefret ettiğinizi biliyorum efendim. Ama sizden bir rica edebilir miyim? Benim yaşadığım pazarlardan birini kısaca da olsa bile okuyucularınıza anlatabilir misiniz? Bunu benim için yapabilir misiniz, lütfen? ”

Sağ olsun beni kırmadı ve “Pazar Akşamı Otobüste” başlıklı bir öykünün yazacağını bana söz verdi.

Benden “Her gün mü oğlunuzun evine gidiyorsunuz?” diye, sordu.

“Hayır. pazar günleri hepsi evde oluyorlar. O yüzden ben de bir tek pazarları gidiyorum onlara.” Şaşkın bir bakışla bana “Ama efendim, bu gün pazar değil ki.” Söyledi.

“Sahi mi? Aman Allahım yine mi günleri karıştırdım?” dedim.

Otobüs benim ineceğim durağa yaklaşmıştı. Tanış olduğumuza memnun olduğumu ona söyledim. Şu son cümleleri dediğimden sonra durakta otobüsten indim.

“Biliyor musunuz efendim, yaşlandıkça artık haftanın her günü pazar oluyor insana. Tek başına bırakılan bir yaşlı için de zaman duruyor.

Ben hayatımın geri kalanını pazar gününün bir akşam saatinde yaşıyorum.”

Muhammed Ahmedizade